

Motion

1984/85:1003

Inga Lantz och Margó Ingvardsson

Kostnaderna för adoptivföräldrar vid internationella adoptioner

Att adoptera ett barn från Bolivia kan kosta 50 000 kr., från Colombia kan det kosta 52 000 kr. Den vanligaste adoptionskostnaden ligger dock på 36 000 kr. Det som avgör kostnaden är framför allt reskostnaden och vårdkostnaden m. m. i utlandet. Dollarkursens fördubbling på fyra år har spelat stor roll när det gäller ökningen av adoptionskostnaderna. Möjligheterna att påverka kostnaderna i någon nämnvärd utsträckning torde därför vara små. På fyra år har adoptionskostnaderna ökat med 140 %. Under samma tid har KPI (konsumentprisindex) ökat med 46 %.

Med de nuvarande höga adoptionskostnaderna är det inte möjligt för andra än välsituerade familjer att adoptera barn från utlandet. Tillgången på svenska barn för adoption är mycket begränsad. En del adoptionsorganisationer förmedlar banklån men detta är inte tillräckligt för att även ekonomiskt svaga familjer skall kunna ha råd att adoptera barn.

De som av ekonomiska skäl inte kan överväga adoption, när ena parten i ett förhållande inte kan få biologiskt egna barn, blir därför hänvisade till insemination, provrörsbefruktning eller barnlöshet. Det är ur olika aspekter bättre att stimulera till adoption än till olika konstgjorda befruktningvägar.

Under 1983 kom 1 651 barn från andra länder till Sverige för att adopteras här. Under första halvåret 1984 kom 744 barn. De stora adoptionsländerna är Indien, Sydkorea, Sri Lanka och Colombia. Andelen privata adoptioner har minskat sedan 1979 då det nuvarande systemet med auktoriserade organisationer infördes. 1979 var drygt 40 % av adoptionerna privata. 1983 var 15 % privata, dvs. de hade skett på annat sätt än genom någon organisation. 254 barn kom då till Sverige på privata vägar. Över 40 % av de privata adoptionerna 1983 var barn som kom från Sri Lanka.

Adoptivföräldrarna jämför sig, helt naturligt, med dem som föder barn i Sverige och det stöd som samhället ger dessa familjer i samband med barnets födelse. Bland dem som är ofrivilligt barnlösa uppstår också stora orättvisor i samhällets stöd. De föräldrar som genomgår insemination eller s. k. provrörsbefruktning får i stort sett all hjälp att få barn genom samhällets bekostnad. Stödet till adoptivföräldrar begränsas till statsbidraget till adoptionsorganisationerna.

Det vore rimligt att samhällets stöd till adoptionsföräldrar åtminstone motsvarar det stöd som biologiska föräldrar får vid sitt väntade föräldraskap. Stödet till adoptionsföräldrar borde kunna utgå dels som ett rent bidrag, dels i form av återbetalningspliktigt lån. Vid socialutskottets senaste behandling av denna fråga hänvisades i utskottets skrivning till att regeringen i årets

budgetproposition skulle återkomma till frågan om adoptionskostnaderna. Men i budgetpropositionen sägs bara på s. 124 i bilaga 7 följande: "När det gäller frågan om de ökade adoptionskostnaderna vill jag framhålla att jag ser det som en naturlig uppgift för NIA (nämnden för internationella adoptioner) att noggrant följa kostnadsutvecklingen och finna olika vägar för begränsning av kostnaderna både i Sverige och utomlands."

Det är viktigt att denna fråga får sin lösning. De höga och hela tiden stigande adoptionskostnaderna motiverar en översyn i syfte dels att sänka adoptionskostnaderna, dels att i ekonomiskt avseende jämställa adoptivfamiljer med övriga barnfamiljer.

Med stöd av ovanstående hemställs

att riksdagen hos regeringen begär en översyn av adoptionskostnaderna i syfte att sänka dessa kostnader för berörda adoptionsfamiljer.

Stockholm den 23 januari 1985

INGA LANTZ (vpk)

MARGÓ INGWARDSSON (vpk)